

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. VI. Sacerdos factus, piè Diuinum Officium orat, & quotidie Sacrum
Missæ celebrat

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

fima. Hæc & alia valde excelsa sentiebat ipse, ac loquebatur de hac virtute, vt apparebit, quando de magna conformitate ageretur, quam ipse cum voluntate diuina in rebus omnibus habebat.

CAPVT VI.

SACERDOS FACTVS, PIE
diuinum Officium orat, & quotidie Sa-
crum Missæ celebrat.

Vm Pater Balthassar, adeò accelera- A N N O
ret in feruore virtutum, magnasque 1558.
ostenderet dotes ad iuuandos proxi-
mos: statim atque studijs suis finem
imposuit, tertio scilicet anno à suo
in Societate ingressu, curarunt superiores, vt fieret
Sacerdos: quo nouo titulo cœpit ipse magis ad-
huc in deuotione crescere, & in familiari cū ipso
Deo cōgressu: ad cuius mensam quotidie admit-
tebatur. Cumque sacri Ordines obligationem ad-
ferant diuinum Officium legendi: dedit ipse dili-
gētem operam, vt ei obligationi magna cum per-
fectione satisfaceret, nec à magnis occupationi-
bus impediretur, quæ interdum simul, & quasi ag-
mine facto illi occurrebāt, quib⁹ ipse hęc magno
studio præponebat. Et quāuis Societas non profi-
teatur vsū cātus, & chori: ipse tñ septē suas horas
Canonicas diu cū magna quiete, suis tēporib⁹, &
in separato, ac reollecto loco orabat, vt cordis
effundēdi occasiones effugeret: nūquā est visus in
aliquo trāitu orare, nec de ābulās: sed per multōs
annos orauit in medio sui cubiculi flexis genib⁹:
q̄ si aliquo morbo à flectēdo impediretur, sedebat
quidē; sed aperto capite, nec alicui parti innixus

» orabat: exterior enim reuerentia multum iuuat
 » deuotionem internam. Ad quam vt se prouoca-
 » ret, sibi ipsi dicebat: cogitabo saepius quomodo
 » Angeli in Dei conspectu versentur, cum consci-
 » entia scilicet valde pura, & intima reuerentia: &
 » me aspiciens pudore suffundar, quod cum illa pu-
 » ritas mihi desit, deficiam quoque in exhibenda
 » reuerentia. Memor quoque ero eius, quod dixit
 a *Iob. 41.3.* Deus apud Iob: a *Non parcam ei, & verbis poten-*
tibus, & ad deprecandum compositis: nam quod be-
 nè ores, (vt exponit Sanctus Gregorius) non in
 eo consistit, vt composita verba proferas: sed vt
 in amaros gemitus orando prorumpas. Ordina-
 riè orabat solus absque socio adiuuante, vt diu-
 tius oraret, possetque in sensis, quæ Deus commu-
 nicaret, hæere, ac frui: quorum etiam testes non
 habere cupiebat. Ex frequenti etiam vsu Psalmo-
 rum in suis exhortationibus; & Spiritu, quem ex
 eis hauriebat, aduertebatur horum interiorum
 eius sensuum magnitudo. perpendebat enim val-
 de quodlibet eorum verbulum. Imò etiam, cum
 se cruce sancta signaret, valde erat exactus, singu-
 lari quadam deuotione sanctam hanc crucis ce-
 remoniam formans: dedit enim illi Deus, vt sen-
 tiret, cum se cruce signaret. ac diceret: In nomine
 Patris, & Filij, & Spiritus sancti, tres diuinas per-
 sonas benedictionem suam illi impartiri, cum ip-
 se earum nomine id faceret.

§. I.

MVLTO tamen magis eius deuotio appa-
 rebat in sacro Missæ, ad quod magna se
 diligentia præparabat: studendo, maxi-
 mam conscientia suæ puritatem habere: saepius
 cap

eam in die examinans, suosque defectus frequenter confitens; & aliquid temporis recollectioni tribuens, antequam ad celebrandum accederet. Et quidem, etiamsi multæ euenirent occupationes, & impedimenta, quotidie celebrabat, etiam cum iter faceret: quamuis aliquas alias commoditates hanc ob causam esset relicturus: & incommoda ac pericula etiam magna subiturus: quemadmodum illi accidit in itinere Romano eundo & redeundo per Galliam, dum per multa loca hæretica transiret: nihilominus enim nunquam sacrum facere prætermittebat. Faciebat autem Sacrum diu; & cum tanta quiete ac deuotione, ut etiam eam in Auditoribus excitaret. Et quidam de nostra Societate fassus est, se, cum sæcularis esset, ad eam ingrediendam fuisse permotum cum videret deuotionem, modestiam, grauitatem, & tantam totius hominis compositionem, in ipso Sacro, ac Officio diuino quod peregit in hebdomada sancta. Et quædam alia persona, quæ etiam lucidiores habebat oculos, (fuit autem B. Mater Thereffa Dei Iesu) audiens quadam die eius Sacrum, vidit eum toto tempore, quo Sacrum durauit, habuisse in capite diadema quoddam magni splendoris, indubitatum indicium magnæ charitatis ac deuotionis internæ, qua Sacrum faciebat. Aliquando ad illud faciendū recipiebat se ad separatam aliquod sacellum, solum cum ministro: & tunc solitò diutius hærebat, iuxta gratiam, & uisitationem diuinam, quam à Deo accipiebat, & quidem frequenter: quamobrem in suis necessitatibus, tentationibus, angustijs, & arduis negotijs refugium habebat ad sacrum Missæ. vbi magnam

Deus veritatum lucem, magnaque Spiritus sensa
 magnę consolationis, instructionis, ac respiratio-
 nis ei cōmunicabat circa ea, quę acturus aut pas-
 surus erat; quorū inferius fiet mentio. Huius quo-
 que erat magnum iudicium, & commune in ore
 multorū huius Prouincię, quod scilicet aliquan-
 do inter celebrandū ei loquerentur Angeli custo-
 des eorum, quorum ipse Cōfessiones audiebat, &
 cum quibus versabatur: ei reuelantes, qua re indi-
 geret anima illa, quę ipsi esset cōmendata. Et cū
 quidam Pater Societatis, valde ipsi familiaris, cō-
 munem hanc vocem ei significaret, & cōfidenter,
 an ita esset, interrogaret: vir Sanctus valde eru-
 buit; nec tamen verbū vllum respondit: quod non
 est leue veritatis iudicium. nam alioquin, vt erat
 ille humillimus, statim rem eleuasset, ac respon-
 disse, decipi, qui talia cogitarent: quare verecun-
 do illo silentio, annuere visus est. Quam ob rem
 sancta illa mater Theressā de Iesu in libro suo di-
 xit: (quod paulō post videbimus) sanctissimum
 Sacramentum huic seruo Dei (qui eius erat Con-
 fessarius) magnum lumen dare, ad res eius, quę ex-
 traordinarię, valdeq; excelsę erant, intelligen-
 das, ac penetrandas: hoc insinuans, quod ipsemet
 Deus per se, aut per Angelū suum sanctum eas illi
 in sacro Missę manifestaret. Nec mirum, quod SS.
 Angeli, qui iuxta cōmunem sacrorum Doctōrum
 sensum altissimo huic Missę Sacrificio assistunt,
 obseruantes insignem deuotionē, qua magnus hic
 Sacerdos illud offerebat, ibi cū eo colloqueretur:
 eumq; docerent, q̄ ipse ad gloriā Dei nosse cupie-
 bat; & extimularēt ad suum ministerium cum ea
 dignitate & sanctitate, quā eius celsitudo exigit,
 præ-

*Martinus
 Alarconius
 qui Burgis
 obiit.*

Cap. 8.

præstandum. Et hic fortè specialis illa eius deuotionon solū ad custodes Angelos; sed nominatim (vt ipse scriptū reliquit) ad eum, qui Sacrificium Altaris Deo offert: de quo in ipso Canone Missæ dicitur: *Iube hac perferri per manus S. Angeli tui*, *S. Thom. 2°*
Siue is Angelus Sanctus, aliquis sit eorū, qui ad as- *p. q. 83. a. 4.*
sistendum ibi sunt constituti, tam ob reuerentiam *ad. 9.*
 tantæ maiestati, ibi existenti debitam, quā ad ipsum Sacerdotem iuuandum: vt illud cum debita reuerentia ac deuotione offerat, cuius mōus etiam est (vt in Apocalypsi habetur) *offerre Deo oblatio-* *a Apoc. cap.*
nes & orationes Iustorū; siue sit Angelus ipsius Sa- *8.3.*
 cerdotis celebrantis custos, cui efficacius tunc assistit, ad prædicta hæc Officia erga eum præstanda. Sacro ipso finito, manebat per mediā minimū horam in magna sui recollectione, ac deuotione, gratias Deo agēs p̄ accepto tanto beneficio: & ibi interna sensa & Illustrationes spirituales erant frequentiores, vt colligitur ex ijs quæ in suo libello scripsit: sæpè dicens: sibi eas cōmunicatas post Sacrum finitum, quorum hic aliquas, quæ ad hoc propositum magis spectant, ponemus.

VNA fuit ipso die Epiphaniæ: finito, inquit, Sacro, recordabar felicitatis istorū Regū; & optans mihi eandē, audiui respōsum internū dicētis: illi eum adorarūt; sed tu inte receptum tecū portas, quasi ei dictum esset: maior est tua felicitas, & Iustorū, ac Sacerdotū huius temporis: qui nō solum Christū adorant, sed etiam verè & realiter eundē accipiūt in sanctissimo sacramēto, q̄ secū portāt. Sed quoniā non oēs ita hoc præstant, vt deberent, alium internum sensum dedit ei Dominus in illis verbis Euangelij illius diei: *b Ecce Magi*. Mirū est *b. Matt. 2. 11.*

„ quod Reges diuites, ac sapientes quærant Deum,
 „ mirum, stupendum! sed cur adeò stupendum? quia
 „ necesse est cadere idola, si velint, ita arcã recipe-
 „ re, vt cõmodum inde sentiant. In nobilibus debet
 „ ruere honor; in diuitibus delicia; in sapientibus
 „ tumes superbia; quæ illi plurimũ amant; & ne de-
 „ serant, statuunt potiùs Dei arcã à se reijcere, ac
 61. Reg. 57. dimittere, dicentes id quod Philistæi olim: c Non
 maneat arca Dei Israel apud nos, quoniam dura est
 manus eius super nos. in quib⁹ verbis effecit Domi-
 nus, vt ille causas intelligeret, cur multi, præcipuè
 nobiles, diuites, ac deliciofi recusent accipere ar-
 cam viuam noui testamenti in sanctissimo Sacra-
 mento latentẽ; aut eam recipiant cùm exiguo fru-
 ctu: quia scilicet volunt in altari cordis sui idolũ
 Dagon, rem scilicet illã creatã, quam inordinate
 diligũt retinere, quæ nisi in terram cadat, & mor-
 tificationis gladio, ita eius caput, ac manus am-
 putent; vt ampliùs non audeat cogitare, loqui, aut
 facere quod solebat: non efficiet in tali corde di-
 uina hæc arca, stupenda misericordiæ suæ opera;
 sed Iustitię, puniendo illos magna ariditate, tene-
 bris, cordis duritia, alijsque internis desertioni-
 bus: donec verè se emendent, aut indurati, arcã à se
 reijciant, iudicãtes esse graue, & planè insulsum,
 frequenter cõmunicare. Ex quo prouenit, vt quẽ-
 admodũ vnus idemq; Sol, atq; ignis lutũ indurat,
 cerã verò liquefacit: ita, qui hunc Dominũ susci-
 piunt, si sunt tanquam lutũ, verè indurentur; si aut
 tanquã cera, liquefiant eius amore. Alia vice hunc
 „ ei sensum internũ Dominus dedit: si animẽ nostrẽ
 „ vita sufficiens sibi est, & corpori, cui vnitur, eiuf-
 „ que partib⁹ omnib⁹ etiã minimi digiti vngulæ, &
 mini-

minimo pilo: quantò magis vita Christi, quæ est
 vita Dei, sufficiet sibi, & animæ, ad quam in hoc
 Sacramento venit. Hoc enim est, quod ipse Do-
 minus dixit: *d Sicut misit me viuens Pater, & ego* ^{d Ioan. 6.}
viuo propter Patrem, & qui manducat me, ipse vi- ^{58.}
uet propter me. Dicat igitur anima statim post
 Communionem: vita tua Domine vtrique suf-
 ficiet, tua Sanctitas, tua Potentia, tuæ Diuitiæ:
 modicum fermenti totam massam sapidam red-
 dit: & tu in medio cordis existens non reddes il-
 lud sapidum, & intelligat anima, causam, cur
 duram se in Cômunionē sacra sentiat, solere esse
 propterea, quod cùm dono acceperit ipsum Do-
 minum, non satiatur tanto dono: & diuertens ab
 eo oculos, eos conijcit in teneros sensus & lacry-
 mas, quas desiderat: quare iustè punitur in eo, vt
 minus donum non accipiat, quæ maiori non sa-
 tiatur. Quod si dicas, te id facere, vt ipsi magis
 placeas: respondet ipse animæ tuæ: insignis i-
 gnorantiq; esse, cogitare Domino ipsi alia via, &
 ratione placere, quàm ipse velit; & præstare, eius
 diuinæ prouidentia id committere; te quæ pati-
 entia virtute armare. Additque, quando Deus in
 animam venit, non relinquere bona sua domi, nõ
 oculos misericordes, non dulcedines & suauita-
 tes, nec suas potentias, & excellentias, nec vacu-
 um, sed plenũ venire. quare qui Deum habet, om-
 nia bona habere: & optimam viam valdeq; com-
 pendiosam ad omnia possidenda esse, oculos ab
 eis auertere, ipsumq; solum desiderare; nec desiste-
 re, donec illum valde sibi vnitum habeat; & tunc
 Dauidis illud implebitur: *e Satiavit animam in-* ^{e Psal. 106.}
anem: & animam esurientem satiavit bonis.

§. II.

HVNC in modum habuit Pater hic Balthassar post ipsum Sacrum sensa multa veritatum variarum, valdeque vtilium, quæ inferius reddemus. Et quoniã de cœlestibus hisce nundinis ita loquebatur, sicut in eis illi ueniebat ob insignes fauores spiritalesq; delicias, quas hisce occasionebus experiebatur: exhortabatur Sacerdotes, ac reliquos communicantes, ne illarum iacturam facerent; sed cogitarent, Deum Dominum nostrum ipsis dicere, quod aliquando suis discipulis: *a me autem non semper habebitis*, quasi diceret: properate in hac negotiatione, non enim semper sum vobiscum hic mansurus. In quæ finem admirandas hasce proponebat illis sententias. Magni semper faciat, qui communicat, tempus, quo diuina Maiestas cum ipso manserit: in quo potius attendat, vt diuinam præsentiam ueneretur; supplexque oret, impertiri sibi diuinam eius benedictionem; sibiq; persuadeat, se dignum non esse, cui Deus faciem suam ostendat: quàm vt prolixas ratiocinationes ac meditationes instituat: & attendat, ne vel momentum amittat tam foelicis temporis, quo frui ac negotiari possit cù diuina eius Maiestate, iuxta verbum illud Ecclesiastici: *b Non defrauderis à die bono, & particula boni doni te non prætereat*: hoc dico propterea quod multis communicantibus pruriant pedes, vt inde discedant sub prætextu lectionis, collo- cationis, aut etiam deambulationis: quæ est Phrenesis intolerabilis. Nam prolixiores orationes, piæque lectiones quid aliud sunt, quàm quidam clamores, quibus Dominum vocamus, vt ad no- stram

a Ioh. 12. 8.

b Eccl. 14.

14.

stram domum venire dignetur? quæ igitur stulti-
 tia est, ut post tot horas, imò & annos, quibus e-
 gimus pro tanto hoc favore; quando nobis illum
 exhibet, non possimus nos continere, quin sta-
 tim ex eadem nostra domo exeamus? quid nos pos-
 sunt libri docere, quod non diuina Maiestas præ-
 fens melius doceat? quem saporem & oblectatio-
 nem creaturæ nobis adferre possunt, quæ ipse non
 possit nobis plenius conferre, nosq; saturare? &
 quam sanctitatē ex earum conuersatione haurire
 possumus, quam maiorem non afferat nobis familia-
 ritas cum ipso? quid boni lectio habet, nisi quòd
 affectū nostrum erga ipsum Dominum excitet? &
 quid spiritualia exercitia, nisi quòd illum ad nos
 inclinēt? Ad hoc autē perpendi possunt sequentes
 veritates, in quibus anima cum Deo suo loquitur.
 Infirmus, Domine, qui tecū non exhilaratur: valdè
 prope est, ut cadat: anima, quæ tecum non exultat:
 unde poterit exultare? qui tecum, Domine, nō est
 contentus: quomodo nō crepat? qui in domo sua
 non tibi ostendit promptā voluntatem; quomodo
 iterum tuū ad eandem aduentū expectabit? qui, dū
 te hospitem habet, properat, ut exeat ex domo: fa-
 cilè ostēdit, se cor habere alibi obstrictum, cui te-
 cum manere tædium est, cum tu ipse honoris er-
 go ad ipsum accesseris, Deus eius, & totum bonum
 eius: cū quo is omnia sua negotia foeliciter expe-
 diat, nō habet amplius quod agat, aut quærat: cūq;
 solius huius rei causa natus sit in mundo; facilè o-
 stendit se Phrenesi laborare, si tecum non maneat
 libenter. Has & similes sententias vir hic Sanctus
 proponebat cum ingenti sensu, ob tepiditatē eo-
 rum, qui Sacrum faciunt, aut communicant, nec
 tem-

tempus sibi sumunt, in quo fruuntur Domino, quem in domum receperunt.

c. Act. 1. 10.

INTERNAM quoque deuotionem suam erga sanctissimum hoc Sacramentum, in eo ostendebat: quod ubicunque illud videret, ita oculis suis in illud intenderet, vt nullæ Personæ, aut rei externæ, etiam iucundissimæ à tali aspectu eum retardarent. Nam oculis fidei aspiciebat sub illo accidentium panis velo latentem inuisibilem, maiori certitudine, quàm si corporis oculis illi cerneret, & quemadmodum Apostoli, *cùm intuerentur in cælum euntem* Magistrum suum, etiam postquam *nubes eum suscepit ab oculis eorum in cælum* aspiciebant, vbi sciebant, illum esse, licet sibi occultum: ita Sanctus hic vir adeò afflatus aspicere hunc Dominum in contemplatione, non poterat oculos suos ab hoc Sacramento auertere, in quo fide videbat illum, licet velo cooperatum. Frequenter eundem Dominum in templo visitabat, vbi longos temporis tractus in oratione manebat: imò aliquando integras noctes, vel illum comitaretur ibi manentem; eiusque præsentia frueretur. Valde autem dolebat, quòd videret tēpla adeò vacua hominibus; & plateas adeò refertas: Et tam paucos esse qui accederent ad negotia sua apud hunc Dominum peragenda, in hoc Tribunali & throno, quem habet in terra manentem: cùm huius rei causa nobiscum manere voluerit.

MAGNUM reputabat fauorem & solatium Religiosorum, quòd illud in suis domibus haberent: quòd possent illud sæpius die ac nocte visitare, cum maiori facilitate, quàm homines sæculares

Refer

Refert ipse in suo illo libello, quòd, eum quodam die mane tempore orationis visitasset omnia cubicula Collegij, cuius ipse erat Rector, (vt moris est in Societate) vt obseruaret orantes: redierit valde consolatus ad suum cubiculum, perpendens, quòd in medio eorum esset sanctissimum Sacramentum. Occurrit autem illi cum magna interna lætitia, quòd Collegium esset, quasi quædam imago Cœnaculi Apostolorum, in quo Christus Dominus post Resurrectionem suam eis apparuit, & d *ianuis clausis stetit in medio eorum, dicens: Pax vobis: Siquidem & hic portæ sunt clausæ, ac discipuli intus, & Iesus in medio eorum danseis pacem, & animorum vnionem.* d Ioan. 20. 19.

E A D È M eius deuotio valde fuit aucta ex familiaritate cum quibusdam personis magnæ sanctitatis, eidemque sanctissimo Sacramento additissimis, de quo paulò post fiet mentio. Est enim amicorum proprium, cum alter inuenit aliquem cibum valde sapidum & bonum; alterum ad eundem inuitare, vt eadem ille afficiatur voluptate, qua ipse. In quem sensum sanctus Ioannes in Apocalypsi ait; quando Spiritus sanctus eiusque

Sponsa Ecclesia aliquid inspirant & consulunt, quod magni sit momenti: *e qui audit dicat, amico suo, Veni, vt eo fruaris.* e Apoc. 22. 17.

